

8 Μαρτίου 2014

«Δριμύς ο χειμώνας, γλυκός ο Παράδεισος»: Άγιοι 40 Μάρτυρες (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

«Δριμύς ο χειμώνας, γλυκός ο Παράδεισος» (απόσπασμα από την ομιλία του Μ. Βασιλείου στους Αγίους 40 Μάρτυρες)

(Μνήμη των Αγίων 40 Μαρτύρων- 9 Μαρτίου)

«Κι αφού τους άκουσε εκείνος ο αλαζόνας και βάρβαρος, δεν βάσταξε το θάρρος των λόγων τους. Άναψε στο έπακρο από θυμό. Και συλλογιζόταν ποιο σατανικό τρόπο να βρει, ώστε να τους κάνει το θάνατο κι αργό και πικρό μαζί. Βρήκε λοιπόν κάτι πρωτότυπο και κοιτάχτε τι φοβερό. Έλαβε υπ' όψη τη φύση της χώρας, ότι ήταν παγερή. Και την εποχή του χρόνου, ότι ήταν χειμώνας. Παραφύλαξε τη νύχτα, όπου προ παντός το κακό γίνεται πιο αβάσταχτο, αφού άλλωστε έπνεε τότε βοριάς. Πρόσταξε λοιπόν να τους γυμνώσουν όλους στο ύπαιθρο, καταμεσής της πόλης και να τους αφήσουν να πεθάνουν παγώνοντας. Και γνωρίζετε βέβαια όλοι όσοι έχετε πείρα του χειμώνα, πόσο ανυπόφορο είναι αυτό το είδος βασάνου.

Κι ούτε είναι μπορετό να το παραστήσει κανείς σε άλλους, εξόν απ' αυτούς που έχουν υπ' όψη σχετικά παραδείγματα από την ίδια τους την πείρα. Το σώμα λοιπόν που βρέθηκε μέσα στο μεγάλο ψύχος, πρώτα ολάκερο γίνεται πελιδνό, καθώς πήζει το αίμα. Έπειτα κλονίζεται κι αναταράζεται, τα δόντια χτυπούν δυνατά, οι ίνες σπάζουν και χάνεται ο έλεγχος όλων των κινήσεων. Κι ένας κοφτερός πόνος, που δεν περιγράφεται και που φθάνει ως το μεδούλι των οστών, κάνει όσους παγώνουν να αισθάνονται απεριόριστη δυσφορία. Ύστερα το σώμα ακρωτηριάζεται, σαν να καίει και ν' αποκόπτει τα άκρα η φωτιά. Γιατί η ζέστη διώχνεται από τα πέρατα του σώματος και φεύγει όλη μαζί στο βάθος κι έτσι αφήνει νεκρά τα μέρη απ' όπου απομακρύνθηκε, τα δε άλλα, όπου συμμαζεύεται, τα κάνει να πονούν κι ο θάνατος, με το πάγωμα, επέρχεται λίγο-λίγο.

Τότε λοιπόν στο ύπαιθρο να περάσουν τη νύχτα καταδικάσθηκαν, όταν η μεν λίμνη που γύρω της είναι η πόλη χτισμένη κι όπου οι άγιοι έκαναν αυτά τα κατορθώματα, έμοιαζε με γήπεδο ιπποδρομιών, έχοντας μεταμορφωθεί από τον πάγο. Το ψύχος την είχε κάνει σαν στερεό έδαφος κι οι περίοικοι μπορούσαν έτσι να περπατούν στην επιφάνειά της, χωρίς φόβο να βουλιάξουν. Τα δε ποτάμια που έρρεαν ανένα, αφού δέθηκαν από το πάγωμα, σταμάτησαν το ρου τους. Κι η ρευστή φύση του νερού άλλαξε κι έγινε σκληρή σαν πέτρα. Του δε βοριά οι ψυχρότατες πνοές κάθε έμψυχο το ωθούσαν στο θάνατο.

Τότε λοιπόν, σαν άκουσαν το πρόσταγμα (και βλέπε εδώ των ανδρών αυτών το

ανίκητο φρόνημα), μετά χαράς πέταξαν κατά γης ο καθένας και τον τελευταίο χιτώνα. Κι όρμησαν προς το θάνατο που αιτία του ήταν το ψύχος, προτρέποντας ο ένας τον άλλο, σαν ν' άρπαζαν λάφυρα. Δεν αποβάλλουμε, έλεγαν, ιμάτιο, αλλά τον παλαιόν άνθρωπο ξεντυνόμαστε, «που φθείρεται κατά τις επιθυμίες της απάτης» (Εφ. 4, 22). Σ' ευχαριστούμε, Κύριε, που μαζί μ' αυτό το ιμάτιο αποβάλλουμε και την αμαρτία. Αφού εξ αιτίας του φιδιού ντυθήκαμε (πρβλ. Γεν. 3, 21), ας γδυθούμε χάρη στον Χριστό. Ας μην κρατήσουμε πάνω μας ιμάτια για τον παράδεισο που χάσαμε. Τι ν' ανταποδώσουμε στον Κύριο;

Γδύθηκε κι ο Κύριός μας. Είναι τόσο σπουδαίο για το δούλο να πάθει ό,τι κι ο Κύριος; Άλλωστε και τον ίδιο τον Κύριο εμείς είμαστε που τον γδύσαμε. Γιατί εκείνο το τόλμημα στρατιώτες το έπραξαν. Εκείνοι τον έγδυσαν και «διεμερίσαντο τα ιμάτια» (Ματθ. 27, 35). Λοιπόν, κατηγορία γραμμένη εναντίον μας ας τη σβήσουμε οι ίδιοι. Δριμύς ο χειμώνας, αλλά γλυκός ο παράδεισος. Γεμάτο πόνο το πάγωμα, αλλά ευχάριστη η ανάπαυση. Λίγο ας περιμένουμε και θα βρεθούμε στη θαλπωρή της αγκάλης του πατριάρχη Αβραάμ. Με μια και μόνη νύχτα, ας κερδίσουμε ολόκληρη την αιωνιότητα. Ας καεί το πόδι, για να κροτεί χορευτικά μαζί με τους αγγέλους αδιάκοπα.

Ας πέσει το χέρι, για να έχει θάρρος να υψώνεται δεητικά προς τον Κύριο. Πόσοι από τους συναδέλφους μας στο στρατό έπεσαν στη μάχη για ν' αποδείξουν την αφοσίωσή τους σε βασιλιά φθαρτό; Κι εμείς, χάρη της πίστης στον αληθινό βασιλιά, θα λογαριάσουμε αυτή τη ζωή; Πόσοι υποβλήθηκαν στο θάνατο των κακοποιών, αφού καταδικάσθηκαν για τα εγκλήματά τους; Κι εμείς, για χάρη της δικαιοσύνης, δεν θα υποφέρουμε το θάνατο; Ας μην πλαγιοδρομήσουμε, συνάδελφοι, ας γυρίσουμε τις πλάτες στο διάβολο. Σάρκες είναι ας μη τις λυπηθούμε. Αφού οπωσδήποτε θα πεθάνουμε μια μέρα, ας πεθάνουμε για να ζήσουμε. «Ας γίνει η θυσία μας ενώπιόν σου» (Δαν. 3, 40), Κύριε.

Κι ας μας δεχθείς σαν «θυσία ζώσα» (Ρωμ. 12, 1), ευάρεστη σε σένα, καθώς μας κατακαίει αυτό το ψύχος. Ωραία η προσφορά. Νέο το ολοκαύτωμα, που πραγματοποιείται όχι με φωτιά, αλλά με το ψύχος. Αυτά τα στηριχτικά λόγια ανταλλάσσοντας μεταξύ τους κι ο ένας τον άλλο προτρέποντας, έμοιαζαν με προχωρημένο τμήμα σε ώρα πολέμου κι έτσι έκαναν να περνά η νύχτα τους, υπομένοντας με γενναία καρδιά τα παρόντα, δοκιμάζοντας χαρά για τα ελπιζόμενα και καταγελώντας τον εχθρό. Κι ένα ήταν όλων το τάμα: Σαράντα μπήκαμε στο στάδιο κι οι σαράντα ας στεφανωθούμε. Κύριε. Ας μη χαλάσει τον αριθμό ούτε ένας. Είναι αριθμός τιμημένος. Τον τίμησες με τη νηστεία των σαράντα ημερών. Μέσ' απ' αυτόν, ο νόμος σου εισήλθε στον κόσμο.

Ο προφήτης Ηλίας, αφού με τη νηστεία σαράντα ημερών εκζήτησε τον Κύριο,

τέλος πέτυχε να τον δει. Και το μεν τάμα εκείνων αυτό ήταν. Ένας όμως από τον αριθμό τους λύγισε μπροστά στη δοκιμασία, λιποτάχτησε κι έφυγε, αφήνοντας απαρηγόρητο πένθος στους αγίους. Μα ο Κύριος δεν άφησε απραγματοποίητη την παράκλησή τους. Γιατί εκείνος που του είχε ανατεθεί η επιτήρηση των μαρτύρων, βρισκόταν πλησίον τους και θερμαινόταν σ' ένα χώρο καταυλισμού, αναμένοντας τί θα συμβεί, έτοιμος να υποδεχθεί όσους στρατιώτες θα κατέφευγαν τυχόν εκεί. Αφού κι αυτό είχε προνοηθεί, να υπάρχει εκεί κοντά λουτρό, που να υπόσχεται γρήγορη τη βοήθεια σε όσους θ' άλλαζαν γνώμη. Αυτό όμως που επινόησαν με κακό σκοπό οι εχθροί, να βρουν δηλαδή τέτοιο τόπο για το μαρτύριο, ώστε η έτοιμη παρηγοριά να παραλύει τη σταθερότητα των αγωνιστών, αυτό ακριβώς ανάδειξε λαμπρότερη την υπομονή των μαρτύρων. Γιατί καρτερικός δεν είναι όποιος στερείται τα αναγκαία, αλλά εκείνος που υπομένει τις δοκιμασίες ενώ γύρω του είναι άφθονες οι απολαύσεις.

[Συνεχίζεται]